

Per [Víctor Obiols](#)

Publicat a l'[Ara Llegim](#), 3-12-2016

Víctor Obiols. Foto: M. Minocri

Quan la poesia brolla, no hi ha res a dir, sinó passar-hi els ulls i escoltar-la per dins. Existeix, oh meravella! i ja és prou, i ja és tot. És com la música, quan camina i s'alça. S'admira, es gaudeix, es balla, es deixa que et transformi, i quan es fa el silenci, ressona, i te'n tornes cap a casa (la casa de tu mateix), fatigat i feliç, a somiar-ho tot per refer-ho en la selva onírica, que nodreix de vida la nostra vida psíquica. Això regala la poesia autèntica. És aquella facilitat del geni, que fa que "sembli" fàcil, però no ho és gens. És el cas de Josep Porcar. I potser sí que podem assajar de dir alguna cosa, d'examinar-ne els contorns i mirar d'escatir com funciona per dins. O potser no. D'enllaminir el lector de la crònica perquè s'acosti a aquest magnet verbal. No gaire més. "Copsar un nèctar / demana el voler més ferit", diríem que pot dir Emily Dickinson en la citació primera del [Nectari](#), el seu nou llibre. I efectivament, hi sobrevola en tot el recull una passió ferida, feta de necessitat, que impulsa el poeta al seu dir oblic, pindàric, esquili, grandios. Són acurades i esplèndides les Edicions del Buc, que amb aquest en fa 7, i tot és bo (personalment, la sobrecoberta la trobo baldera), i que per molts anys, els de la Pobla de Farnals!

Les tres seccions de *Nectari* són clares. Amb la seva habilitat musicoescultòrica fascinant, Porcar inicia els compassos encaparrat amb el *métron áriston* dels grecs, intuïnt que mesura i desmesura es necessiten i s'exhaureixen mútuament, i entre el jo i el tu hi ha un joc de mesures on ens hi va la vida, com el "a tot o res" de Riba.

La prosòdia oracular de Porcar continua amb unes anterres aforístiques que són com enigmàtiques caixetes de música, plenes d'ecos, brodades o brunyides, rotundes per la forma i l'harmonia. Amb noció tàctil i sonora dels mots, els posa, els calibra i els embolcalla d'embruix, com un alquimista que domina l'estat tèrmic del llenguatge, que diria Maragall. Parentius? Tot Mallarmé hi és, però també March, i Estellés! Celan, Gamoneda, Nerval, i un doll d'imatge lorquià, exuberant, i finesa de línia moral, que aniria fins a Czeslaw Milosz. Trasmassa els focs màgics de la llengua, els apama i els revifa a plaer. Són moltes coses: veu distinta, contracció sintàctica pròpia, puntuació, dicció límpida, tria lèxica, combinació de textures, imatgeria sempre eficaç, do metafòric... què més es pot

demanar? Que no aturi el “poderós vaixell”. Per si algú no ho sabia, tenim aquí un poeta.

[> PDF de la pàgina al periòdic](#)